Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PEDRO CRUZ VILLALÓN
της 2ας Φεβρουαρίου 2012 [1]

Υπόθεση C-514/10

Wolf Naturprodukte GmbH
κατά
Sewar spol. sro

[αίτηση του Nejvyšší soud (Τσεχική Δημοκρατία)για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις — Διαχρονικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 — Άρθρο 66 — Υποχρέωση εκτελέσεως αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος πριν από την προσχώρηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση εκτελέσεως»

I – Εισαγωγή

1. Ο κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις [2], ανεξαρτήτως της ενάρξεως ισχύος του την 1η Μαρτίου 2002 [3], στο άρθρο του 66, καθορίζει σε ποιες δίκες και, κατά περίπτωση, σε ποιες δικαστικές αποφάσεις πρέπει να εφαρμόζονται, ratione temporis, οι διατάξεις του οι οποίες, όπως προκύπτει από τον τίτλο του, αφορούν ειδικώς τον καθορισμό της διεθνούς δικαιοδοσίας και την αναγνώριση και εκτέλεση των συναφών αποφάσεων.

2. Στα πλαίσια αιτήσεως εκτελέσεως στην Τσεχική Δημοκρατία δικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε στην Αυστρία, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν η εν λόγω διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι, για την εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού, αρκεί (ή δεν αρκεί) αυτός να είχε αρχίσει να ισχύει, κατά τον χρόνο εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως, μόνο στο κράτος προελεύσεως αυτής, μη λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως του κανονισμού στο κράτος εκτελέσεως.

3. Συνεπώς, όπως θα προσπαθήσω να καταδείξω, το ζήτημα, το οποίο τίθεται για πρακτικούς σκοπούς και, ταυτόχρονα, στο οποίο εστιάζεται κυρίως το κύριο ενδιαφέρον της παρούσας υποθέσεως, αφορά τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να εφαρμόζονται οι διατάξεις του αναφερθέντος άρθρου 66 στον γεωγραφικό χώρο των κρατών μελών που προσχώρησαν στην Ένωση μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού, καθόσον αυτό το σημείο δεν θίγεται ρητώς στον εν λόγω κανονισμό.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — ΕΕ 2001, L 12, σ. 1· στο εξής: κανονισμός 44/2001 ή κανονισμός.

3 — Άρθρο 76 του κανονισμού.

II – Νομικό πλαίσιο

Α – *Το δίκαιο της Ένωσης: ο κανονισμός 44/2001*

4. Όπως εκτίθεται στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 44/2001:

«Τα κράτη μέλη συνήψαν στις 27 Σεπτεμβρίου 1968, στο πλαίσιο του άρθρου 293, τέταρτη περίπτωση, της συνθήκης, τη σύμβαση των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία, και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις όπως τροποποιήθηκε από τις συμβάσεις προσχώρησης των νέων κρατών μελών σε αυτήν τη σύμβαση (4) (εφεξής: σύμβαση των Βρυξελλών). Στις 16 Σεπτεμβρίου 1988, τα κράτη μέλη και τα κράτη ΕΖΕΣ συνήψαν τη σύμβαση του Λουγκάνο για τη δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, η οποία είναι παράλληλη με τη σύμβαση των Βρυξελλών του 1968. Έχουν αναληφθεί εργασίες για την αναθεώρηση αυτών των συμβάσεων και το Συμβούλιο ενέκρινε το περιεχόμενο του αναθεωρημένου κειμένου. Πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια των αποτελεσμάτων που επιτεύχθηκαν στο πλαίσιο αυτής της αναθεώρησης.»

5. Η δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του ιδίου κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της σύμβασης των Βρυξελλών και του ανά χείρας κανονισμού και γι' αυτό το σκοπό πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων της σύμβασης των Βρυξελλών από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και το πρωτόκολλο του 1971 (5) πρέπει επίσης να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται στις διαδικασίες που εκκρεμούν ακόμη κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος του κανονισμού.»

6. Οι μεταβατικές διατάξεις στις οποίες αναφέρεται η εν λόγω δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη περιλαμβάνονται στο άρθρο 66 του κανονισμού 44/2001, σύμφωνα με το οποίο:

«1. Οι διατάξεις του παρόντος κανονισμού εφαρμόζονται μόνο στις αγωγές που ασκούνται καθώς και στα δημόσια έγγραφα που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος του.

2. Εάν, ωστόσο, η αγωγή ασκήθηκε στο κράτος μέλος προέλευσης πριν από την έναρξη ισχύος του ανά χείρας κανονισμού, οι αποφάσεις που εξεδόθησαν μετά από την εν λόγω ημερομηνία αναγνωρίζονται και εκτελούνται σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙΙ,

α) εάν η αγωγή ασκήθηκε στο κράτος μέλος προέλευσης μετά την έναρξη ισχύος των συμβάσεων των Βρυξελλών και του Λουγκάνο τόσο στο κράτος μέλος προέλευσης, όσο και στο κράτος μέλος προς ο η αίτηση αναγνώρισης ή εκτέλεσης,

β) σε κάθε άλλη περίπτωση, εάν η διεθνής δικαιοδοσία θεμελιώθηκε σε κανόνες σύμφωνους είτε με διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ είτε με τη σύμβαση των Βρυξελλών ή με σύμβαση που κατά την ημερομηνία άσκησης της αγωγής ίσχυε μεταξύ του κράτους μέλους προέλευσης και του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης.»

7. Το άρθρο 76 του κανονισμού 44/2001 ορίζει ότι «ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει από την 1η Μαρτίου του 2002».

Β – *Η εθνική νομοθεσία*

8. Σύμφωνα με το άρθρο 37, παράγραφος 1, του Zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním (νόμου περί ιδιωτικού διεθνούς δικαίου και διεθνούς δικονομικού δικαίου· στο εξής: ZNPS), «τα τσεχικά δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία επί περιουσιακών διαφορών εφόσον τούτο προβλέπεται από την τσεχική νομοθεσία».

9. Το άρθρο 63 του ZMPS ορίζει ότι «οι αποφάσεις των δικαιοδοτικών οργάνων ξένου κράτους επί των υποθέσεων που παρατίθενται στο άρθρο 1 […] παράγουν αποτελέσματα στην Τσεχική Δημοκρατία αν οι αρμόδιες αλλοδαπές αρχές διαπιστώσουν ότι έχουν αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου και αν έχουν αναγνωριστεί από τις αρχές της Τσεχοσλοβακίας».

10. Το άρθρο 64 του ιδίου νόμου ορίζει ότι «αλλοδαπή δικαστική απόφαση δεν αναγνωρίζεται ούτε εκτελείται αν:

[…]

c) ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η αναγνώριση της δικαστικής αποφάσεως στερήθηκε, λόγω της διαδικασίας που ακολούθησε το αλλοδαπό δικαιοδοτικό όργανο, τη δυνατότητα να μετάσχει προσηκόντως στη δίκη, ιδίως επειδή δεν του επιδόθηκε προσωπικώς η κλήση ή το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο ή αν δεν του επιδόθηκε προσωπικώς το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο του αντιδίκου·

d) η αναγνώριση αντιβαίνει στην τσεχική δημόσια τάξη·

e) δεν εξασφαλίζεται η αμοιβαιότητα· δεν απαιτείται αμοιβαιότητα αν η αλλοδαπή δικαστική απόφαση δεν στρέφεται κατά Τσέχου πολίτη ή τσεχικού νομικού προσώπου».

ΙΙΙ – Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

11. Με απόφαση της 15ης Απριλίου 2003, το Landesgericht für Zivilrechtssachen του Graz (περιφερειακό δικαστήριο αστικών υποθέσεων· Αυστρία) καταδίκασε την εταιρία Sewar spol. Sro να καταβάλει ορισμένα ποσά στη Wolf Naturprodukte GmbH.

12. Στις 21 Μαΐου 2007, η Wolf Naturprodukte GmbH υπέβαλε αίτηση ενώπιον του Okresní soud ve Znojmě (δικαστηρίου της περιφερείας του Znojmo· Τσεχική Δημοκρατία), ζητώντας να κηρυχθεί η αναφερθείσα απόφαση του αυστριακού δικαστηρίου εκτελεστή στο έδαφος της Τσεχικής Δημοκρατίας και να διαταχθεί προς αυτόν τον σκοπό εκτέλεση επί των περιουσιακών στοιχείων της οφειλέτριας εταιρίας. Προς θεμελίωση της αιτήσεώς της, η Wolf Naturprodukte GmbH επικαλέστηκε τις διατάξεις του κανονισμού 44/2001.

13. Το Okresní soud ve Znojmě απέρριψε την αίτηση της νυν αναιρεσείουσας με διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 2007, κρίνοτας ότι σε εκείνη την περίπτωση δεν είχε εφαρμογή ratione temporis η διάταξη του άρθρου 66, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 44/2001. Λαμβάνοντας ως βάση τον ZNPS, το Okresní soud κατέληξε ότι η αυστριακή απόφαση δεν συγκέντρωνε τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την αναγνώριση και την εκτέλεσή της στο έδαφος της Τσεχικής Δημοκρατίας. Αφενός, επρόκειτο για απόφαση εκδοθείσα ερήμην και από τα στοιχεία της διαδικασίας μπορούσε να συναχθεί ότι η καταδικασθείσα οφειλέτρια είχε στερηθεί της δυνατότητας να μετάσχει προσηκόντως στη διαδικασία (το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο επιδόθηκε στην οφειλέτρια στις 15 Απριλίου 2003, η δε οριστική απόφαση εκδόθηκε αυθημερόν). Αφετέρου, δεν πληρούνταν το προαπαιτούμενο της αμοιβαιότητας όσον αφορά την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων μεταξύ της Τσεχικής Δημοκρατίας και της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

14. Η Wolf Naturprodukte GmbH άσκησε έφεση κατά της εν λόγω διατάξεως. Με διάταξη της 30ής Ιουνίου 2008, το Krajský soud v Brně (περιφερειακό δικαστήριο του Brno) απέρριψε την έφεση, επικυρώνοντας την εκδοθείσα σε πρώτο βαθμό απόφαση.

15. Κατόπιν τούτου, η πιστώτρια επιχείρηση άσκησε αναίρεση ενώπιον του Nejvyšší soud (ανωτάτου δικαστηρίου της Τσεχικής Δημοκρατίας), ισχυριζόμενη ότι το άρθρο 66 του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι κρίσιμη ημερομηνία για την εφαρμογή του είναι εκείνη κατά την οποία ο κανονισμός τέθηκε σε ισχύ γενικώς και όχι εκείνη κατά την οποία τέθηκε σε ισχύ σε συγκεκριμένο κράτος μέλος.

16. Εκτιμώντας ότι το γράμμα του αναφερθέντος άρθρου 66 δεν επιτρέπει να προσδιοριστεί σαφώς το διαχρονικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 44/2001, το Nejvyšší soud αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 66, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, την έννοια ότι, για να παράγει αποτελέσματα ο κανονισμός αυτός, πρέπει να ισχύει κατά τον χρόνο δημοσιεύσεως της δικαστικής αποφάσεως τόσο στο κράτος του οποίου το δικαιοδοτικό όργανο εξέδωσε την απόφαση όσο και στο κράτος στο οποίο ένας εκ των διαδίκων ζήτησε την αναγνώριση και την εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως;»

IV – Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

17. Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Νοεμβρίου 2010.

18. Η Τσεχική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Λεττονίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Επιτροπή κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις.

V – Εξέταση του προδικαστικού ερωτήματος

Α – *Επί της εννοίας και του περιεχομένου του άρθρου 66 και επί της εμβέλειας του διατυπωθέντος ερωτήματος*

19. Το προπαρατεθέν ερώτημα που μας απευθύνει το αιτούν δικαστήριο απαιτεί προηγουμένως, κατά την κρίση μου, ορισμένες διευκρινίσεις.

20. Πρώτον, έχει σημασία να παρατηρηθεί ότι, ανεξαρτήτως του ότι, τύποις, το ερώτημα αφορά ειδικά την παράγραφο 2 του άρθρου 66, και συγκεκριμένα την «εδαφική» διάσταση της έκφρασης «έναρξη ισχύος» του κανονισμού στη διάταξη αυτή μεταβατικού δικαίου, είναι προφανές, όπως πρόκειται να εξετάσω κατωτέρω, ότι αυτή η «έναρξη ισχύος» δεν μπορεί να έχει διαφορετική εμβέλεια σε κάθε μία από τις δύο παραγράφους της διατάξεως. Επομένως, φρονώ ότι το ερώτημα πρέπει να καταλαμβάνει το άρθρο 66 στο σύνολό του, χωρίς να είναι δυνατόν να γίνεται κάποια διάκριση μεταξύ των παραγράφων του.

21. Δεύτερον, είναι σημαντική η κατανόηση της εννοίας και της δομής της διατάξεως αυτής· εν ολίγοις, η «θέση» της στην εν γένει οικονομία του κανονισμού 44/2001.

22. Το άρθρο 66, ως μεταβατική διάταξη δικαίου, ανταποκρίνεται ειδικώς στον σκοπό της ασφάλειας δικαίου. Επιπλέον, δεδομένου του σημαντικού αντικειμένου του κανονισμού (της δωσιδικίας, της αναγνωρίσεως και της εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων), κατέστη ζωτικής σημασίας ο ακριβής προσδιορισμός ratione temporis των συγκεκριμένων διαφορών και των δικαστικών αποφάσεων στις οποίες, ανάλογα με τις περιπτώσεις, πρέπει να εφαρμόζονται οι διατάξεις του.

23. Προς τούτο, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβη στη θέσπιση κανόνα με την πρώτη παράγραφο του εν λόγω άρθρου και στη θέσπιση εξαιρέσεως με τη δεύτερη παράγραφό του. Ο κανόνας έγκειται πολύ απλά στην εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού στις δίκες που άρχισαν μετά την έναρξη ισχύος του. Αυτό σημαίνει, και είναι σημαντικό, ότι όλα τα μέρη του κανονισμού θα έχουν εφαρμογή στην περίπτωση αυτή, τόσο δηλαδή το μέρος που αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία όσο και το μέρος που αφορά την αναγνώριση και εκτέλεση των αντίστοιχων αποφάσεων.

24. Η εξαίρεση, υπό την επιφύλαξη των εκτιμήσεων που θα εκτεθούν κατωτέρω, είναι η εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού στις δίκες που είχαν ήδη αρχίσει, αλλά δεν είχαν ακόμη περατωθεί, κατά τον χρόνο της ενάρξεως της ισχύος του· δηλαδή, και έτσι προβλέπεται ρητώς, σε εκείνες τις δίκες των οποίων η απόφαση δημοσιεύεται μετά την έναρξη ισχύος του εν λόγω κανονισμού. Σε αυτές τις περιπτώσεις, εφαρμόζεται μόνον το μέρος εκείνο του κανονισμού 44/2001 που αφορά την αναγνώριση και εκτέλεση αυτών των αποφάσεων, χωρίς να τίθενται υπό αμφισβήτηση, ευλόγως, οι κανόνες, σύμφωνα με τους οποίους ορίστηκε το αρμόδιο για την έκδοσής τους δικαστήριο. Η εξαίρεση αυτή καλύπτει σειρά περιπτώσεων, όπως προκύπτουν από την προπαρατεθείσα διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 66. Χωρίς να είναι αναγκαίο να υπεισέλθω τώρα στις λεπτομέρειες των περιπτώσεων αυτών, και ανεξαρτήτως της διευκρινίσεως που θα ακολουθήσει κατωτέρω, είναι σαφές ότι, ως εξαίρεση από τον κανόνα, οι περιπτώσεις αυτές πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς, χωρίς να διευκολύνουν –όπως ήδη εκ προοιμίου μπορεί να λεχθεί– ερμηνείες, τελικώς, διασταλτικές, όπως αυτή που προτείνει ο εκπρόσωπος της Γερμανίας.

25. Τελικώς, στο πλαίσιο αυτό, η σημασία της «ενάρξεως της ισχύος» υπό «εδαφική» έποψη κατά τον συγκεκριμένο χρόνο ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 44/2001 δεν αφήνει περιθώρια για την ελαχίστη αμφιβολία: ο κανονισμός, όπως οποιαδήποτε νομοθετική πράξη της Ένωσης και εκτός αντίθετης ρητής διατάξεως, αρχίζει να ισχύει στο έδαφος της Ένωσης, χωρίς να χρειάζεται να προστεθεί τίποτε σχετικώς. Επομένως, στον γεωγραφικό χώρο των κρατών που προσχώρησαν μεταγενέστερα στην Ένωση, ο κανονισμός άρχισε να ισχύει μόνο κατά την ημερομηνία της εν λόγω προσχωρήσεως [4].

26. Αυτό σημαίνει ότι, κατά τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 44/2001 το 2002, δεν είχε νόημα το αν αρκούσε ή όχι ο κανονισμός να ισχύει μόνο στο κράτος εκδόσεως της δικαστικής αποφάσεως. Αυτό δε διότι όλα τα κράτη μέλη είναι ισότιμα σε σχέση με τον κανόνα [5].

27. Υπό την έννοια αυτή, ενδείκνυται να παρατηρηθεί ότι, κατά τη γνώμη μου, είναι εξαιρετικά συζητήσιμη οποιαδήποτε συλλογιστική τείνουσα στη συναγωγή συμπερασμάτων από την αντιπαράθεση μεταξύ του εν λόγω άρθρου 66 και των αντιστοίχων προγενεστέρων διατάξεων των Συμβάσεων των Βρυξελλών και του Λουγκάνο [6].

4 — Η Συνθήκη Προσχωρήσεως δεν προβλέπει καμία ειδική διάταξη για την εφαρμογή του κανονισμού 44/2001, πρέπει επομένως να νοείται ότι εφαρμόζεται στην Τσεχική Δημοκρατία από την 1η Μαΐου του 2004, όπως προβλέπεται από τον ίδιο τον κανονισμό.

5 — Η εκτίμηση αυτή δεν αναιρείται, κατά την κρίση μου, λόγω της ιδιομορφίας της περιπτώσεως της Δανίας. Συναφώς, βλ., Peers, S., *Justice and Home Affairs Law*, Oxford, EU law library, τρίτη έκδοση, αριθ. 8.2.5, σ. 619.

6 — Τα άρθρα 54 της Συμβάσεως των Βρυξελλών (όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 16 της Συμβάσεως προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας 89/538/ΕΟΚ, της 26ης Μαΐου 1989· ΕΕ L 285, σ. 1) και 54 της Συμβάσεως του Λουγκάνο, της 16ης Σεπτεμβρίου 1988, προέβλεπαν ρητώς την επιταγή της «διπλής ενάρξεως ισχύος» της Συμβάσεως στο κράτος προελεύσεως και στο κράτος από το οποίο ζητείται η εφαρμογή των διατάξεων περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αποφάσεων. Η ενσωμάτωση διατάξεως της φύσεως αυτής είναι κάτι απολύτως λογικό όταν πρόκειται για διεθνή πράξη, στο πλαίσιο της οποίας η αμοιβαιότητα έχει κεντρικό ρόλο [και έτσι ενσωματώνεται επίσης στο άρθρο 63 της αποφάσεως 2007/712/ΕΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2007, για την υπογραφή, εξ ονόματος της Κοινότητας, της Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 339, σ. 1)].

28. Επομένως, το ερώτημα αν, στο πλαίσιο της νομικής καταστάσεως που δημιουργήθηκε με την πρώτη διεύρυνση της Ένωσης δύο χρόνια αργότερα, μπορεί να γίνεται διάκριση μεταξύ κάποιων κρατών και των λοιπών (και των αντίστοιχων πολιτών της Ένωσης) εκεί όπου το άρθρο 66 αναφέρεται στην «έναρξη ισχύος», ισοδυναμεί στην πράξη με το ερώτημα αν είναι δυνατόν να στερούντα τα νέα κράτη μέλη (και οι πολίτες τους) μεταβατικού δικαιώματος –εκ του άρθρου 66– το οποίο ανταποκρίνεται σε σκοπούς που έχουν άμεση σχέση με την ασφάλεια δικαίου και, συνεπώς, με το κράτος δικαίου.

29. Πρωτίστως, η εξεταζομένη υπόθεση θα σήμαινε ότι γίνεται δεκτό ένα είδος «στατικής» ερμηνείας της μεταβατικής αυτής διατάξεως, η οποία θα εφαρμοζόταν μόνο στα κράτη που ήδη αποτελούσαν μέρος της Ένωσης (και στους αντίστοιχους πολίτες) κατά τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού. Ωστόσο, αυτό είναι κάτι που δημιουργεί προβλήματα.

30. Η αποδοχή της υποθέσεως, στο πλαίσιο της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ότι τα νέα κράτη μέλη οφείλουν να εκτελούν αποφάσεις που όχι μόνο έχουν εκδοθεί επί δικών που άρχισαν πριν από την προσχώρησή τους στην Ένωση, πράγμα το οποίο αποκλείεται από τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 66, αλλά και έχουν εκδοθεί πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού, πράγμα το οποίο επίσης αποκλείει η εξαίρεση που προβλέπεται στην παράγραφό του 2, ισοδυναμεί με τη στέρηση αυτών των κρατών (και των αντίστοιχων πολιτών της Ένωσης) από το ουσιαστικό περιεχόμενο του μεταβατικού αυτού καθεστώτος.

31. Τούτου δοθέντος, και για τους λόγους που θα αναπτύξω κατωτέρω, θεωρώ ότι οι γενικές αρχές, τόσο της ασφάλειας δικαίου όσο και του δικαιώματος ένδικης προστασίας (άρθρο 47 του Χάρτη), πηγή εμπνεύσεως για το άρθρο 66 στο σύνολό του, εμποδίζουν την αποδοχή της απόψεως που διατυπώθηκε ως ερώτηση εκ μέρους του αιτούντος δικαστηρίου, δηλαδή ότι αρκεί η έναρξη ισχύος του κανονισμού στο κράτος μέλος και κατά τον χρόνο εκδόσεως της δικαστικής αποφάσεως για να καταστεί η απόφαση αυτή εκτελεστή σε κράτος μέλος όπου ο κανονισμός δεν ίσχυε ούτε κατά τον χρόνο κινήσεως της δίκης ούτε κατά τον χρόνο εκδόσεως της συναφούς δικαστικής αποφάσεως[7].

Β – *Το άρθρο 66, ως μεταβατική διάταξη και ως εκ του αντικειμένου του, επιδέχεται μόνο «δυναμική» ερμηνεία*

32. Το άρθρο 66 του κανονισμού είναι μεταβατική διάταξη της οποίας η λειτουργία, λόγω της ιδίας φύσεως και του περιεχομένου του εν λόγω κανονισμού, δεν μπορεί να εξαντλείται στη μετάβαση, ούτως ειπείν, κατά το 2002, από τη Σύμβαση στον κανονισμό, γεγονός που θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως «στατική» ερμηνεία (ένα είδος «φωτογραφικού στιγμιότυπου») του κανόνα. Αντιθέτως, και λόγω των ιδίων χαρακτηριστικών του περιεχομένου του κανόνα, πρόκειται για μεταβατικό δίκαιο το οποίο καλείται να εφαρμόζεται κάθε φορά που ενσωματώνονται νέα κράτη μέλη και υπό τους ιδίους όρους που αυτό εφαρμόσθηκε στα κράτη (και τους πολίτες) που προσχώρησαν στην Ένωση το 2002. Ήδη επιδίωξα να εξηγήσω πώς, κατά τη γνώμη μου, η διατυπωθείσα ως ερώτηση άποψη στην υπόθεση αυτή ισοδυναμεί με «απενεργοποίηση» των διατάξεων του άρθρου 66 του κανονισμού 44/2001 για τα κράτη (και τους πολίτες) που προσχώρησαν στην Ένωση μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού αυτού. Υπό την έννοια αυτή, μπορεί κανείς να ομιλεί για την απαίτηση «δυναμικής» ερμηνείας της εν λόγω μεταβατικής διατάξεως.

7 — Επιπλέον, αυτή είναι η σχεδόν ομόφωνη στάση της θεωρίας, ιδιαίτερα της γερμανικής, η οποία είναι όλως προσεκτική με το ζήτημα αυτό. Υπό την έννοια αυτή, πρέπει να παρατεθούν, μεταξύ άλλων, Kropholler, J. και von Hein, J., *Europäisches Civilprozeßrecht: Komentar zu EuGVO, Lugano-Übereinkommen 2007, EuVTVO, EuMVVO und EuGFVO*, 2011, σ. 709-717· Becker, M., «Anerkennung deutscher Urteile in der Tschechischen Republik», *Balancing of interests. Liber Amicorum Peter Hay*, Verlag Rect. Und Wirtschaft GngH, Frankfurt am Main, 2005, σ. 26· Hess, B., «Die intertemporale Andwendung des europäischen Zivilprozessrechts in den EU-Beitrittsstaaten», *IPRax 2004, Heft 4*, σ. 375· και Becker, M. και Müller, K., «Intertemporale Urteilsanerkennung und Art. 66 EuGVO», IPRax 2006, FET 5, σ. 436.

33. Μια συστηματική και τελεολογική ερμηνεία του κανονισμού 44/2001, αναπόφευκτα, θα στήριζε ήδη αυτή την προσέγγιση. Ο κανονισμός 44/2001, νοούμενος ως μέσο για την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, φιλοδοξεί να διευκολύνει και να απλοποιήσει την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων μεταξύ κρατών μελών και η πορεία προς αυτόν τον σκοπό της «ελεύθερης κυκλοφορίας των δικαστικών αποφάσεων» σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[8] θα μπορούσε να εξομαλυνθεί, όπως προτείνει η Γερμανική Κυβέρνηση, αν ήταν εφικτή η αναγνώριση αποφάσεων που εκδόθηκαν όταν ο κανονισμός ίσχυε στο κράτος μέλος προελεύσεως, έστω και αν ίσχυε στο κράτος από το οποίο αργότερα ζητείται η εκτέλεση. Ωστόσο, αντιλαμβάνομαι ότι η λύση αυτή δεν είναι δυνατή, στο μέτρο που η υλοποίηση του στόχου της ελεύθερης κυκλοφορίας δεν πρέπει να θέσει σε κίνδυνο την ισορροπία μεταξύ των συμφερόντων της αναιρεσείουσας και εκείνων της αναιρεσίβλητης.

34. Όπως τόνισα από την αρχή, ο κανονισμός 44/2001 περιλαμβάνει δύο μεγάλες θεματικές ομάδες που αποτελούν, ωστόσο, μία ενότητα: αφενός, την ομάδα των διατάξεων που αφορά τον «επιμερισμό» της δωσιδικίας σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις στους κόλπους της Ένωσης· αφετέρου, τις διατάξεις περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως των αποφάσεων. Υφίσταται στενή σχέση μεταξύ αμφοτέρων των θεματικών ομάδων: προσεκτική ανάγνωση του κανονισμού καθιστά προφανές ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν αντιλαμβάνεται την εφαρμογή μιας εξ αυτών χωρίς την εφαρμογή της άλλης, εκλαμβάνοντάς τες ως ενιαίο σύνολο.

35. Το άρθρο 66, παράγραφος 1, αποτελεί σαφή έκφραση αυτού που μόλις ανέφερα. Ορίζοντας ως γενική ημερομηνία αναφοράς για τον προσδιορισμό της εφαρμογής του κανονισμού αυτήν της ασκήσεως της αγωγής, το άρθρο 66, παράγραφος 1, εγγυάται ότι η προς εκτέλεση απόφαση εκδόθηκε σύμφωνα με τις περί δικαιοδοσίας διατάξεις του κανονισμού.

36. Σε ορισμένο βαθμό, το άρθρο 66, παράγραφος 2, καθιστά επίσης εμφανή την προσέγγιση αυτή. Αν και, όπως ήδη ανέφερα, η εν λόγω παράγραφος 2 εισάγει τύποις εξαίρεση από τον γενικό κανόνα της παραγράφου 1, το βέβαιο είναι ότι ουσιαστικά, και υπ' αυτό το πρίσμα, ο εξαιρετικός της χαρακτήρας καταλήγει να περιορίζεται αισθητά. Επιπλέον, η εν λόγω παράγραφος 2 προβλέπει τη δυνατότητα εφαρμογής των διατάξεων περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως που περιλαμβάνονται στον κανονισμό, εφόσον η άσκηση της αγωγής προηγήθηκε της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού και η απόφαση ήταν μεταγενέστερη, σε σειρά υποθέσεων οι οποίες, κατ' αρχήν, ενδέχεται να οφείλονται στο γεγονός ότι η αρμοδιότητα των δικαστηρίων του κράτους προελεύσεως της αποφάσεως έχει καθοριστεί σύμφωνα με τις διατάξεις του ιδίου του κανονισμού ή άλλες ίδιου ή παρόμοιου περιεχομένου που περιλαμβάνονται σε διεθνή σύμβαση η οποία δεσμεύει τα δύο κράτη μέλη.

37. Αυτή η αλληλεπίδραση μεταξύ των δύο βασικών περιεχομένων του κανονισμού 44/2001 (δικαιοδοσία και αναγνώριση) απορρέει από την ανάγκη η ελεύθερη κυκλοφορία των δικαστικών αποφάσεων να χωρεί εντός ενός συστήματος ισορροπίας των συμφερόντων των διαδίκων. Χωρίς κίνδυνο υπεραπλουστεύσεως μπορεί να υποστηριχθεί ότι οι διατάξεις περί δικαιοδοσίας του κανονισμού επιδιώκουν, κυρίως, να προστατεύουν τα συμφέροντα του εναγομένου (ο οποίος μόνον κατ' εξαίρεση θα πρέπει να μετέχει σε δίκη εντός άλλου κράτους εκτός αυτού της κατοικίας του), ενώ οι διατάξεις περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως δικαστικών αποφάσεων προστατεύουν κυρίως τον ενάγοντα (ο οποίος ενδεχομένως μπορεί να επιτύχει ταχεία, ασφαλή και αποτελεσματική εκτέλεση της αποφάσεως άλλου κράτους μέλους)[9].

8 — Καθιερώνεται στην έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού.

9 — Στη θεωρία, βλ. Kropholler, J., όπ.π. Βλ., επίσης, στο πλαίσιο της Συμβάσεως των Βρυξελλών, απόφαση της 21ης Μαΐου 1980, 125/79, Denilauler (Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 149, σκέψη 13): «Λόγω των εγγυήσεων που παρέχονται στον εναγόμενο κατά τη διαδικασία εκδόσεως της αρχικής αποφάσεως η Σύμβαση, στον τίτλο ΙΙΙ, δεν δείχνεται αυστηρή όσον αφορά την αναγνώριση και την εκτέλεση».

38. Το Δικαστήριο έχει αναφερθεί ρητώς στον στενό αυτόν δεσμό μεταξύ αμφοτέρων των ομάδων διατάξεων στη γνωμοδότησή του 1/03, της 7ης Φεβρουαρίου 2006 [10], της οποίας η σκέψη 163 ορίζει ότι «ο δικαιολογητικός λόγος για τον απλοποιημένο μηχανισμό αναγνώρισης και εκτέλεσης, τον οποίο καθιερώνει το άρθρο 33, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού και κατά τον οποίο οι αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος αναγνωρίζονται στα λοιπά κράτη μέλη χωρίς καμία ιδιαίτερη διαδικασία, πράγμα που σημαίνει ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, δεν γίνεται κατ' αρχήν κανείς έλεγχος του ζητήματος αν τα δικαστήρια του κράτους μέλους έκδοσης της απόφασης είχαν διεθνή δικαιοδοσία, συνίσταται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών μελών, και ιδιαίτερα στην εμπιστοσύνη που έχει ο δικαστής του κράτους αναγνώρισης ή εκτέλεσης στον δικαστή του κράτους έκδοσης της απόφασης, λαμβανομένων μάλιστα υπόψη των κανόνων του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού αυτού για την άμεση απονομή διεθνούς δικαιοδοσίας».

39. Οι περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως αποδεικνύουν πώς η ερμηνεία που συνίσταται στην αποδοχή της εφαρμογής του κανονισμού σε υπόθεση κατά την οποία η άσκηση της αγωγής έπεται της ενάρξεως ισχύος αυτού στο κράτος μέλος προελεύσεως, αλλά προηγείται της ενάρξεως της ισχύος του στο κράτος στο οποίο αργότερα ζητείται η εκτέλεση της αντίστοιχης αποφάσεως, μπορεί να οδηγήσει σε ρήξη αυτού του συνδέσμου μεταξύ των δύο περιεχομένων του κανονισμού και, κατά συνέπεια, σε ανατροπή της ισορροπίας μεταξύ των συμφερόντων του ενάγοντος και αυτών του εναγομένου, αποτέλεσμα το οποίο, κατά την κρίση μου, ο νομοθέτης της Ένωσης επιδίωξε να αποφύγει.

40. Πρέπει να επισημανθεί προκαταρκτικώς ότι η περί ης ο λόγος δίκη δεν εμπίπτει σε καμία από τις περιπτώσεις του άρθρου 66, παράγραφος 2. Αφενός, η Τσεχική Δημοκρατία δεν ήταν συμβαλλόμενο μέρος των Συμβάσεων των Βρυξελλών και του Λουγκάνο ούτε καμίας άλλης που να τη συνδέει με την Αυστρία στον τομέα αυτόν· αφετέρου, οι διατάξεις που εφαρμόζονται για τον καθορισμό της δικαιοδοσίας του αυστριακού δικαστηρίου δεν υπήρξαν, για να είμαι απολύτως σαφής, οι «διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ» του κανονισμού, όπως απαιτεί το άρθρο 66, παράγραφος 2, στοιχείο β′. Και δεν εφαρμόστηκαν οι διατάξεις που προβλέπονται άμεσα και συγκεκριμένα σε αυτό το κεφάλαιο ΙΙ (συγκεκριμένα, στα τμήματά του 2 έως 7), αλλά οι εθνικές διατάξεις στις οποίες παραπέμπει το άρθρο 4, το οποίο εφαρμόζεται όταν ο εναγόμενος δεν κατοικεί σε κράτος μέλος. Προϋποθέτει, όπως ήδη αναφέρθηκε, ότι ο εναγόμενος δεν μπόρεσε να επωφεληθεί των μηχανισμών άμυνας που προβλέπει ο κανονισμός (για παράδειγμα, η υποχρέωση έγκαιρης επιδόσεως).

41. Κατόπιν των προεκτεθέντων και επαναλαμβάνοντας την επιχειρηματολογία μου, το θεμελιώδες πρόβλημα της λύσεως που υποδείχθηκε ανωτέρω είναι ότι ο εναγόμενος που κατοικούσε σε κράτος το οποίο δεν ήταν ακόμη κράτος μέλος της Ένωσης κατά την ημερομηνία ενάρξεως της δίκης θα είχε θεωρηθεί εκείνον τον χρόνο, για τους σκοπούς του κανονισμού, ως κάτοικος τρίτου κράτους. Αυτό σημαίνει ότι, ακόμη και αν εφαρμοζόταν ο κανονισμός, η ενάγουσα επιχείρηση βρισκόταν, από δικονομικής απόψεως, σε σχετικά ασθενέστερη νομική θέση από εκείνην στην οποία θα βρισκόταν αν είχε την έδρα της σε κράτος μέλος.

10 — Συλλογή 2006, σ. I-1145. Αντικείμενο της αιτήσεως γνωμοδοτήσεως ήταν η αποκλειστική ή συντρέχουσα αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για τη σύναψη της νέας Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, η οποία αποσκοπούσε στην αντικατάσταση της Συμβάσεως του Λουγκάνο.

42. Αφενός, ο καθορισμός της δικαιοδοσίας του αυστριακού δικαστηρίου δεν θα είχε πραγματοποιηθεί σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 44/2001[11] ούτε, τελικώς, σύμφωνα με τις διατάξεις περί αρμοδιότητας που προβλέπονται άμεσα και συγκεκριμένα στον εν λόγω κανονισμό, κατά τις οποίες ο γενικός κανόνας έγκειται στη δωσιδικία βάσει του τόπου της κατοικίας του εναγομένου[12]. Επειδή η εναγομένη, κατά τον χρόνο εκείνο, δεν είχε την έδρα της σε κράτος μέλος, η δικαστική αρμοδιότητα καθορίστηκε, σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού[13], κατ' εφαρμογήν των νόμων του κράτους μέλους όπου ασκήθηκε η αγωγή (των αυστριακών νόμων περί διεθνούς δικαιοδοσίας).

43. Αφετέρου, δεν θα είχαν εφαρμοστεί ούτε ορισμένα δικαιώματα άμυνας της εναγομένης, τα οποία αυτή μπορούσε να επικαλεστεί, αν κατά τον χρόνον εκείνο είχε την έδρα της σε κράτος που ήδη είχε προσχωρήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτή είναι η περίπτωση των δικαιωμάτων που προβλέπει το άρθρο 26 του κανονισμού 44/2001, κατά το οποίο, «όταν πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους ενάγεται ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους και δεν παρίσταται, το Δικαστήριο διαπιστώνει αυτεπάγγελτα την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του, αν η δικαιοδοσία του δεν στηρίζεται στους όρους του παρόντος κανονισμού» [παράγραφος 1]· το εν λόγω δικαστήριο, επιπλέον, «υποχρεούται να αναστείλει τη διαδικασία εφόσον δεν διαπιστώνεται ότι ο εναγόμενος αυτός ήταν σε θέση να παραλάβει το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο εντός της αναγκαίας για την άμυνά του προθεσμίας ή ότι καταβλήθηκε κάθε επιμέλεια για τον σκοπό αυτό» [παράγραφος 2].

44. Στην υπό κρίση υπόθεση, το πρόβλημα ήταν ακριβώς ότι η εναγόμενη επιχείρηση δεν μπόρεσε πιθανώς να παραστεί στη δίκη επειδή δεν της κοινοποιήθηκε εγκαίρως η κίνηση της εν λόγω δίκης[14]. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν θα ήταν λογικό να μπορεί να αξιώνεται η αναγνώριση της αποφάσεως κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 44/2001, καθόσον τούτο θα ανέτρεπε την αναφερθείσα ισορροπία των συμφερόντων των διαδίκων και την αλληλοεπίδραση των δύο βασικών περιεχομένων του κανονισμού.

45. Όλα τα προηγηθέντα επιβεβαιώνουν, τόσο από συστηματικής όσο και από απόψεως στόχου, ότι η μόνη ενδεδειγμένη ερμηνεία του κανονισμού, συμφυής με την ασφάλεια δικαίου και τις δικονομικές εγγυήσεις, είναι αυτή που οδηγεί στην υποστήριξη της δυναμικής επεκτάσεως της πλήρους ισχύος του μεταβατικού δικαίου, όπως τούτο απαντά στις δύο παραγράφους του άρθρου 66 του κανονισμού 44/2001, στο έδαφος όλων των κρατών που προσχώρησαν στην Ένωση μετά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού.

46. Η προσέγγιση την οποία προτείνω έχει αναγκαίες και άμεσες συνέπειες για το νόημα της απαντήσεως στο ερώτημα που έθεσε το αιτούν δικαστήριο. Ο κανονισμός 44/2001 εφαρμόζεται στην Τσεχική Δημοκρατία μόνον υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 66 αυτού στις δύο παραγράφους του, ή, ακριβέστερα, με την ίδια αποτελεσματικότητα που είχε η εν λόγω διάταξη κατά

11 — Η διάταξη αυτή ορίζει ότι «1. Τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 7 του παρόντος κεφαλαίου. 2. Δεν εφαρμόζονται σε βάρος τους ιδίως οι εθνικοί κανόνες δικαιοδοσίας που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι.»

12 — Προς στήριξη αυτής της απόψεως, βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2009, C-168/08, Hadadi (Συλλογή 2009, σ. I-6871), η οποία εκδόθηκε σε σχέση με τον κανονισμό (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας, ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) 1347/2000 (ΕΕ L 338, σ. 1), και από τη σκέψη 30 της οποίας προκύπτει ότι, για τους σκοπούς της εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού για την αναγνώριση αποφάσεως διαζυγίου που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, δεν έχει σημασία σε ποιες διατάξεις στήριξε τη δικαιοδοσία του το δικαστήριο προελεύσεως της αποφάσεως, υπό τον όρον ότι η εν λόγω διαδικασία θα μπορούσε να έχει βασισθεί στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2201/2003.

13 — Σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου αυτού, «Αν ο εναγόμενος δεν έχει κατοικία στο έδαφος κράτους μέλους, η διεθνής δικαιοδοσία σε κάθε κράτος μέλος ρυθμίζεται από το δίκαιο αυτού του κράτους μέλους, με την επιφύλαξη των άρθρων 22 και 23.»

14 — Επί του συστήματος του «διπλού ελέγχου» των δικαιωμάτων του ερημοδικήσαντος εναγομένου στον κανονισμό 44/2001, βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2006, C-283/05, ASML Netherlands BV (Συλλογή 2006, σ. I-12041, σκέψεις 29 επ.), και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Léger της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, στην ίδια υπόθεση, σημείο 112. Επίσης, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 3, του κανονισμού 44/2001, το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ζητείται η αναγνώριση, δεν μπορεί να ελέγξει τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου του κράτους μέλους προελεύσεως. Η διάταξη αυτή βασίζεται επίσης στην υπόθεση ότι ο κανονισμός εφαρμόζεται επειδή προηγουμένως εφαρμόσθηκαν οι διατάξεις του κανονισμού περί διεθνούς δικαιοδοσίας. Υπό την έννοια αυτή, βλ. Becker, M. και Müller, K., όπ.π.., σ. 432.

τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος του. Αυτό οδηγεί στη διαπίστωση ότι, στο πλαίσιο αιτήσεως εκτελέσεως αποφάσεως σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 44/2001, είναι αναγκαίο, για να μπορεί ο τελευταίος να προβληθεί λυσιτελώς, να ισχύει τόσο στο κράτος μέλος προελεύσεως της αποφάσεως όσο και στο κράτος μέλος από το οποίο ζητείται η εκτέλεσή της.

VI – Πρόταση

47. Συνεπώς, κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε το Nejvyšší soud (Τσεχική Δημοκρατία) ως εξής:

«Το άρθρο 66 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις έχει την έννοια ότι, για να παράγει αποτελέσματα ο κανονισμός αυτός, είναι αναγκαίο να ισχύει τόσο στο κράτος του οποίου το δικαιοδοτικό όργανο έχει εκδώσει την απόφαση όσο και στο κράτος όπου ένας από τους διαδίκους έχει ζητήσει την αναγνώριση και την εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως, είτε κατά τον χρόνο ασκήσεως της αγωγής είτε, ελλείψει αυτού και πάντοτε υπό την προϋπόθεση ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 2 του εν λόγω άρθρου, κατά τον χρόνο εκδόσεως της δικαστικής αποφάσεως.»